

Hun mener, hun gennemgik pågældende selvangivelse i april-maj måned, og hun kan med sikkerhed sige, at hun den 14. maj 1975 anmodede skatteyderen om dokumentation med hensyn til betalte regninger – renter – m. v.«

På dette grundlag må det anses for meget lidt sandsynligt, at Karl Hjortnæs som påstået har taget det telefoniske forbehold. Vurderet på baggrund af sagens indici er forekommer det langt mere sandsynligt, at det omtalte »forbehold« først er kommet til efter, at skattemyndighederne har rejst sagen.

På trods heraf afgør statsadvokat Uno Valbak, at der ikke skal rejses straffesag mod Karl Hjortnæs, og denne afgørelse begrundes alene med »bevisets stilling«, nemlig Karl Hjortnæs' påståede og helt udokumenterede telefoniske forbehold.

Denne overraskende og mærkværdige afgørelse har givet anledning til en del debat.

Den 28. november 1979 stiller folketingsmedlem Uffe Thorndahl således justitsminister Henning Rasmussen følgende spørgsmål:

»Vil ministeren over for statsadvokaterne præcisere, at der fremover ikke skal rejses tiltale over for skatteydere efter skattekontrollovens § 13 og 14 for grov uagtsomhed, når de pågældende skatteydere blot anfører, at de over for den lokale skatteforvaltning telefonisk har meddelt, at der kan være fejl i selvangivelsen, og uden at den pågældende skattemyndighed har nogen som helst erindring om den påståede telefoniske henvendelse?«

Spørgsmålet blev begrundet således:

»Lighed for loven både i teori og i praksis skulle karakterisere et retssamfund. I den i offentligheden verserende skattesag fra Hørning kommune opgav statsadvokat Uno Valbak netop at rejse tiltale imod en skatteyder på grund af bevisets stilling, idet skatteyderen hævdede, at han havde ringet til den lokale skatteinspektør og gjort opmærksom på, at der kunne være fejl i hans selvangivelse, en opringning, skatteinspektøren imidlertid ikke kunne huske noget om.

Statsadvokaten henlagde herefter sagen, fordi det ikke kunne bevises, at skatteyderen ikke havde ringet som påstået. Hvis Danmark i realiteten er et retssamfund, må alle andre skatteydere derfor naturligvis kunne forvente nøjagtig samme behandling. Justitsministeren bør derfor over for statsadvoka-

terne præcisere, at blot en påstået telefonisk henvendelse fra skatteydere til skattevæsenet – uden at henvendelsen i øvrigt er registreret af skattemyndigheden – helt udelukker tiltalerejsning efter skattekontrollovens §§ 13 og 14.

Som det utvivlsomt vil være justitsministeren fuldstændig bekendt, har anklagemyndigheden i den for tiden meget omtalte skattesag fra Hørning kommune udtalt, at man er enig i, at skatteyderen ved udfyldelsen af sin selvangivelse har handlet så skødesløst, at det af ham udviste forhold må betegnes som groft uagtsomt. Statsadvokaten mener imidlertid ikke, at sagen vil kunne gennemføres til fældende dom, når henses til den af skatteinspektøren afgivne erklæring, idet det må antages, at retten vil lægge til grund, at der er taget forbehold med hensyn til selvangivelsens rigtighed.

Det har jo hidtil været sådan i skattesager, i hvert fald inden for det administrative system, at skatteyderen klart havde bevisbyrden. Her har vi imidlertid konstateret, at anklagemyndigheden på trods af den reelt meget klare afvisning af, at skatteyderen har henvendt sig som påstået, lægger hele vægten på skatteyderens helt udokumenterede påstand. Det er selvfølgelig i sig selv meget interessant og en meget væsentlig ændring.

Det, vi så herefter må sikre os, er, at alle vi andre i samfundet kan opnå samme behandling som den, en ledende socialdemokrat altså fik. Det vil sige, at anklagemyndigheden skal behandle arbejdere, kontorassistenter og pensionister på helt samme måde, og dette vil kunne ske ved, at justitsministeren her bekræfter, at der fremover ikke vil blive rejst tiltale for grov uagtsomhed efter skattekontrollovens §§ 13 og 14.«

Spørgsmålet gav anledning til følgende debat:

»**Justitsministeren** (Henning Rasmussen):

Med udgangspunkt i det spørgsmål, der er stillet, vil jeg gerne pege på nogle mere generelle principper for anklagemyndighedens virksomhed.

Efter retsplejeloven er det ikke blot anklagemyndighedens opgave at sørge for, at strafskyldige personer drages til ansvar, men også at forfølgningen af personer, som ikke er strafskyldige, ikke finder sted. Det er herefter som udgangspunkt en direkte pligt for ankla-